

савол

Дар намози шом дар моҳи Рамазон паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) (пеш аз адои намози шом) хурмо мехӯрд ва сипас намози шомро бо ҷамоат адо менамуд. Савол ин аст: оё расулуллоҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) пас аз адои фарз аввал намози суннатро мехонд ё аввал ифтор мекард? Ин савол аз ғамхории шадиди ман барои ба таври комил адо намудани суннатҳо бармеояд.

Ҷавоби муфассал

Равиши паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) комилтарин равиш буд. Ҳангоми рӯзадорӣ ифтори худро бо хурмои тар оғоз мекард, агар он муяссар нашавад — бо чанд дона хурмо ва агар он ҳам муяссар нашавад — чанд ҷуръа об менӯшид. Сипас баъд аз он намози фарзро дар масҷид ва суннати онро дар хона адо менамуд.

Анас ибни Молик гуфтааст:

«Расулуллоҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) пеш аз он ки намоз бихонанд, бо чанд дона хурмои тар ифтор мекард, агар хурмои тар намебуд — бо чанд дона хурмо ва агар он ҳам намебуд — чанд ҷуръа об менӯшид».

Ин ҳадисро Абудовуд (2356) ривоят кардааст.

Доруқутнӣ дар китоби "Сунан"-и худ (2/185) онро саҳеҳ шуморидааст ва Албонӣ дар китоби "Ирвоу-л-ғалиил" (4/45) онро ҳасан доништааст.

Аз Абдуллоҳ ибни Умар ривоят аст, ки расулуллоҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) пеш аз пешин ду рақъат ва баъд аз он ду рақъат, баъд аз шом ду рақъат дар хона ва баъд аз хуфтан ду рақъат намоз мехонд ва пас аз ҷумъа намоз намехонд, то он ки баргардад, сипас ду рақъат намоз мехонд.

Ин ҳадисро Бухорӣ (895) — бо ҳамин лафз — ва Муслим (729) ривоят кардаанд.

Дар мавзуи саволи мазкур суннати махсусеро намедонем ва аслан маълум нест, ки оё паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) пас аз намози шом ғизои дигаре меҳӯрд ё не. Агар мусалмон ба хона баргардад ва ғизо муҳайё бошаду хавф дошта бошад, ки ҳангоми намоз зеҳнаш ба он машғул мешавад, пас аввал бихӯрад ва сипас суннати шомро адо намояд. Вақти суннати мағриб бо анҷоми вақти фарзии он ба поён мерасад.

Ва Аллоҳ донотар аст.